

POSILNĚME SE V HOSPODINU

MARTIN K.

(Tursko, listopad 2007)

Chvála Pánu. Myslím, že zvlášť v tuto hodinu je potřeba, abychom přišli s Božím slovem, a že je potřeba slyšet, co Bůh praví církvi. Amen?

Hospodine, přicházíme před Tebe s potřebou slyšet. Slyšet víc než verše z Písma, slyšet víc než povídání, slyšet v naší vlastní duši. Aby slyšení stvořilo skutek a změnu. Abychom ve věcech, které si žádají naši pozornost, ať už v přirozeném, nebo v duchovním, dokázali slyšet Tebe. Hospodine, dej, abychom dokázali vypnout myšlenky, které nás upozorňují na zítřek, na oběd, na včerejšek, na různé věci. Dej nám slyšet, co mluvíš, aby všechno, co děláme, dostalo kontext, ve kterém naše děláni bude mít smysl. Amen.

Haleluja! Věřím, že tak jak jsem se právě modlil, je potřeba, abychom se neustále vraceli a dívali se na Boží cíl a záměr. Abychom rozuměli tomu, v jakém jsme boji. Stává se nám, že se staráme pouze o věci dnešního nebo zítřejšího dne. Amen? Jsme jimi okupováni a zaměstnáni do té míry, že pomíneme záměr, pro který věci děláme. Někdy se dokonce stane, že děláním věci, která nám byla dána pro určitý záměr, ten prvotní záměr pošlapáváme. Pojdme se podívat na to, co Bůh činí od počátku. Kde se nacházíme, proč jsme v poslední době a co to pro nás znamená. Mezi čím si volíme a kde můžeme v budoucnu stát. Amen?

Vím, že Bůh nás nenechává bez slyšení Božího slova. Ale zvláštní je, že si Bůh vždy volil typ srdce a mentalitu, kterým Boží slovo zjevoval. Co tím mám na mysli? Moje žena Kristýnka za mnou včera nebo předevčírem přišla a říká: „Všiml sis, že Bůh vždy mluvil k pastýřům? Proč to tak je?“ Když se podíváte do Božího slova, můžete si všimnout, že Boží slovo bylo často zvěstováno pastýřům. Ať už to byl třeba David. Co bylo na Davidovi zvláštního? Bůh říká, že David měl srdce podle Božího

srdce.¹ Věřím, že v pastýřích je touha, nebo péče o ovce. Péče ne o své vlastní věci, ale touha po ovcích. Je to určitá mentalita pastýře, touha starat se. Pastýři záleží na tom, co mu je svěřeno. Podívejte se na to, když na svět přišel Pán Ježíš. Není zvláštní, proč Bůh zvěstoval zprávu pastýřům na poli? Proč si nevybral politiky, hospodské, farizeje, zákoníky nebo tesaře a truhláře? A proč to Bůh vůbec někomu říkal? Zdá se, jako kdyby Bůh říkal: „Pokud mám někomu zvěstovat svoje slovo, tak pastýřům.“ Co tím chci říct? Je důležité, abychom měli srdce pastýřů a slyšeli Boží slovo. Amen? Abychom slyšeli, co Bůh říká církvi v dnešní době, a neminuli to.

Existuje způsob, jak můžeme minout slyšení Božího slova pro nás i pro církev. Když nebudeme pastýři a budeme pást jen sami sebe, starat se jen o svoje vlastní věci, když naše myšlenky budou okupovány neustále naším vlastním břichem. Víte, co myslím? Pochopitelně každý pod pojmem „břicho“ má něco jiného. U někoho to opravdu může být fyzický pokrm, u někoho to může být dům, u jiného to může být škola, práce, u někoho to může být požitok a tak dále. Například pohodlí anebo usilování stylu: „Co bych mohl získat?“ U někoho to může být ambice získat něco na tomto světě. Amen? „Chci získat to a získat tamto...“

Svět je plný způsobů, jak zaměstnat svoji mysl a život. Víte to? Naši předci neměli moc volby. Přes den byli na políčku a večer – co mohli večer dělat? Nebylo si co pustit, v podstatě nebylo kam jít, všude byla tma, hospodu zavírali v devět. Večer přišel z pole a stejně na utrácení neměl, tak co asi mohl dělat? Číst? Zapomeňte. Knížka stála co kráva. Co se dalo dělat? Rozumíte mi? Lidé neměli volbu. Dneska? Dneska můžu cokoliv. Na internetu, filmy, cestovat kam chci, dělat co chci, jíst co chci. Myslím obecně řečeno, protože nechci, aby se někdo přihlásil a řekl: „Já nemůžu jíst, co chci.“ Ale v porovnání s historií máme prostor zaměstnat svoji mysl mnohem víc. A proto musíme vést velice intenzivní boj, ve kterém si v každém okamžiku budeme volit, jestli budeme pastýři a budeme se starat o Boží věci. Jestli budeme mít na srdci Boží dílo, nebo se budeme na druhou stranu starat o svoje vlastní věci a čas od času si vzpomeneme a budeme volat: „Bože, Ty ke mně nemluvíš! Hospodine,

¹ Skutky 13:22 – „A když toho zavrhl, vzbudil jim Davida krále, kterémužto svědectví dává, řekl: Nalezl jsem Davida, *syna* Jesse, muže podle srdce svého, kterýž bude činiti všecku vůli mou.“

Ty mi neprozrazuješ, co máš na srdci, Ty mě nevedeš, Ty mi nedáváš instrukce!“

Vím, že Bůh nechce, abychom žili ve dvou světech. Abychom žili v práci, na stavbě, v obchodě, u dětí, ve škole, a potom v křesťanství – na shromáždění v církvi, na brigádě, u Bible a u kazetáku. Bůh nechce, aby existovaly dva světy, které jako by se časově hádaly. Přemýšlíme o tom, že potřebujeme ubrat trošku času, řekněme v práci, abychom mohli mít víc času u Bible. Ono to tak úplně nefunguje, protože potom by to znamenalo, že ideálně bychom museli ze svého života vytlačit všechny přirozené věci. A to nejde. Byli bychom jako mniši. Našli bychom si ve stodole koutek někde mezi dřevem a cirkulárkou, kde bychom se zavřeli, sypali si kamení na hlavu a byli „duchovní“. To ale pochopitelně nikam nevede. Důležité je, abychom v „nastavení“ srdce a mysli, ve všech věcech, které děláme, byli otevření slyšet Boží slovo. Aby cokoli potkáme a cokoliv se nám stane, vždy ukazovalo naší mysli Boží záměr a kontext. Jako bych se „podíval do nebe“ a přemýšlel o Božím záměru.

Chci nám připomenout boj, který se děje. Často na něj zapomínáme, protože součástí taktiky nepřítele je, abychom si mysleli, že žádný boj není. Je to součástí jeho taktiky. Znamená to, že nepřítel potřebuje, abychom si mysleli, že utichla vřava. Možná právě v okamžicích zdánlivého „utichnutí vřavy“ dochází k největším ztrátám. Je to tak? Vězte, že boj trvá a že se zintenzivňuje. A ptejte se sami sebe, proč ho nevnímáme, když ho nevnímáme, a jak ho vlastně máme vnímat? Máme ho vnímat se strachem? Ne, určitě ne. Určitě to není o tom, abychom se strašili, že zuří boj. Naopak, měli bychom se těšit, že boj zuří, abychom toho byli účastní a bylo to něco, co nám dává naději. Protože boj přináší výsledek. Ale záleží jaký, že? Jak pro koho. Záleží, na čí jste straně a jak to nakonec dopadne.

Boj je Boží myšlenka. Někdy jsme příliš pacifističtí ve svém přemýšlení. Pochopitelně nechceme bojovat proti tělu a krvi, ale chceme mít rozhodnutí bojovat. Že věci nenecháme jen tak, ale že budeme bojovat s naším předurčením. Slovo předurčení zavání něčím jiným, než chci říct. Ale co mám na mysli, je bojovat s osudem, s Bohem. Myslíte, že je biblické bojovat s Bohem? Bůh nám předloží věci a chce, abychom s Ním bojovali. Jeden typ člověka je Elí. Přišli za ním a řekli mu skrze prorocké slovo: „Bůh není spokojený s tím, co děláš, a stane se to a to.“ Elí ve své pohodlnosti a neschopnosti bojovat prostě říká: „Bůh je Bůh, ať se stane,

co se má stát.“² A to se Bohu nelíbilo. Proto se staly věci, jak se staly. David naopak, když za ním přišel prorok a řekl mu, co se má stát s jeho synem – že má přijít o svého dědice a svého syna, padl na svou tvář a do posledního okamžiku, dokud se něco dalo zvrátit, bojoval.³ Možná by někdo řekl, že marně. Ale Bůh se na to dívá v jiném kontextu. Bůh se na to dívá tak, že mu dal Šalomouna. David vybojoval svůj boj. Nejenom že vybojoval boj v Šalomounovi, ale ukázal nám obraz. Amen?

Jednou věcí, kterou se musíme učit, je Davidovo posilnění se v Hospodinu. Protože často se dostáváme do situací a okolností, které nás chtějí zbavit odvahy, naděje a víry. Zahltí nás různými myšlenkami. Víte, v boji, ve sportu, ale i v duchovním boji jsou bojové taktiky. Když jdete do boje, potřebujete mít mysl na správném místě. Mnozí z bojovníků vyhráli proto, že měli mysl na správném místě. Ve filmu „Ester“ Ester s někým mluví a říká: „Mně se na Davidovi líbí, že nezvítězil proto, že dobře bojoval, ale proto, že dobře věřil.“ Amen? I my si musíme pohlídat svou mysl, jak věří. Amen? Čemu věří a jak věří. Garantuji vám, že vaše mysl bude bombardována nevěrou a věcmi, které vás budou chtít vytrhnout a zbavit schopnosti bojovat. Zbaví vás schopnosti jít, protože nebudete dobře vidět a nebudete dobře věřit.

Podívejte se například na Davida, když bojoval proti Goliášovi. V čem byla jeho síla? V tom, že uměl zacházet s prakem? To je pravda. Kde a proč se to naučil? Měl už nějakou zkušenost a to znamená, že existovalo něco, na čem se dalo stavět. Když seděl u ovcí a hrál na loutnu, to byla jedna důležitá věc. Druhá byla, že bránil svoje ovce a hledal způsob, jak je bránit. Víte, ve svém životě někdy sáhneme po něčem, co jsme vybudovali skrze správné přemýšlení po cestě, aniž bychom tušili, k čemu to vlastně použijeme. Ale budovali jsme dovednost. Může to být jazyk, může to být nějaká přirozená schopnost, kterou Bůh použije. David budoval svoji dovednost. Ale co budoval v první řadě? Zkušenost s Bohem. Budoval svoji zkušenost s Bohem, která se potom zúročila v tom boji. David věděl: Nestojím proti Goliášovi, ten boj není na úrovni, kde bych já stál proti Goliášovi. Lidi, vy dopustíte, aby nějaký (já to neumím říct se správným pohrdáním) neobřezanec, nějaký neobřezanec haněl Hospodinovo jméno? Buď není Bůh, a nemáme problém. Anebo je Bůh, a Goliáš

² 1. Samuelova 3:18 – „A tak oznámil jemu Samuel všechna slova, a *ničeho* nezatajil před ním. A *on* řekl: Hospodine, jest, nechť učiní, což ráčí.“

³ 2. Samuelova 12

má problém. Amen? Protože je úplně jedno, jak velký jsem já. Pokud stojím s Hospodinem proti Goliášovi, tak se nepoměruje Goliáš se mnou, ale s Hospodinem. Potřebujeme se naučit věřit ve všech věcech, které děláme, a začít je s touto perspektivou dělat. Amen?

Jaké jsou vaše okolnosti a s čím zápasíte? Je to hřích, finanční situace, situace v rodině, ve vaší mysli, ve vaší duši nebo je to situace ve vaší práci? Jestli budete stát na přirozené rovině a odříznete celé nebe, tak nikdy nedosáhnete toho, k čemu vás Bůh povolal. Záleží na tom, jakou máte ambici v Kristu. Pokud chcete, můžete být „dobří křesťané“. Protože i to se může povést. Být „dobrým křesťanem“, a nikdy nedosáhnout ničeho v Bohu. Amen? Ale pokud je naše ambice jít dál, potřebujeme se naučit způsobu chůze, kdy počítáme s nebem a s Bohem, kdy se Boha dotazujeme a děláme věci Božím způsobem. Nehroutíme se, když se hroutí okolnosti. Nepodléháme situacím a nedostáváme se hned pod ně, ale umíme to, co uměl David.

Pamatujete si na příběh, kdy nepřítel vpadl do Davidova tábora?⁴ Přišli tehdy o všechno: o ženy, o majetek, o děti, o čest i o vítězství. Podívejte se, co se stane s lidmi, kteří neumí chodit s Bohem, ale jsou závislí na člověku. Davidova družina byla závislá na Davidovi a jejich víra nebyla v Boha, ale v člověka. David byl jejich vůdce a to bylo v pořádku. Bůh dává vůdce do svého lidu. Jsou to lidé obdarovaní schopností vést. A to je dobře. Amen? Ale schopnost lidí vést je hodně omezená. I dnes můžete věřit ve vůdce. Například budete věřit v nějakého staršího bratra ve shromáždění. Na jednu stranu je to pochopitelné a je to dobře. Inspirovejme se Božími muži. Na druhou stranu člověk musí mít svoji vlastní víru. Co se jinak stane v náročné situaci? Lidé se obrátí právě proti Davidovi. Amen? Obrátili se jak proti Mojžíšovi, Davidovi, tak proti komukoliv jinému. Při první okolnosti říkají: „Co jsi to zapříčinil, co se to stalo?“ A ve skutečnosti je to Bůh, který dává tyto okolnosti.

Můžeme klidně přeskočit Davida a podívat se na Nový zákon, nebo naopak na Mojžíše. Jde o stejný příběh a princip. Konec konců se můžeme přesunout až do roku 2007 a podívat se na nás. Jsme často v situaci, která má tendenci nás zavalit a pohltit. Ale David uměl udělat zvláštní věc. Neměl sílu v sobě a verš v Bibli neříká: „...a David posilnil se v sobě a vyrazil.“ Tak to někdy děláme. Někteří lidé v sobě mají sílu,

⁴ 1. Samuelova 30

a proto se v sobě posilní. Ale ta síla má někde hranice, že ano? Posilnit se v Hospodinu znamená přijmout svoji vlastní malost. Máte tu zkušenost? Posilnit se v Hospodinu znamená přijmout fakt, že boj musíte vést s Hospodinem, protože na to nemáte. Na jedné rovině musíte přestat bojovat a musíte si přiznat, že jste malí a nedostateční dosáhnout v Bohu i v přirozeném toho, čeho byste chtěli dosáhnout. Když okolnosti budou chtít, tak vás zavalí, pohltí, pošlapou a zničí. Kdyby Bůh na kohokoliv z nás dopustil plnou dávku okolností, myslím si, že by to nikdo z nás nemohl ustát. Mnozí by padli do hříchu při prvním pořádném pokušení, mnozí by propadli v zoufalství a někde by se váleli v depresi a mnozí by padli v něčem jiném. Dábel to ví a s touto kartou hraje už 6000 let.

Ale existuje lid, který se mu vymyká. Ten lid uznává, že není bojovný. Bojovníci existují v přirozeném. Saul řekl Davidovi: „Dobře, dám ti šanci. Půjdeš proti Goliášovi, ale musíš si vzít zbroj.“ Ale David přiznává a říká: „Vždyť v tom ani neumím chodit a neunesu to. Nepřivykl jsem tomu.“ Haleluja! V situacích, které nás zavalují, potřebujeme přijít před Boha a říct: „Bože, možná jsem si myslel, že něco zvládnou. Možná jsem si myslel, že tuhle věc vezmu na svá ramena a odnesu ji svojí vlastní energií a silou. Ale to nezvládnou, Hospodine, nepřivykl jsem si v tomhle chodit.“ Najednou se člověk sníží na nižší rovinu a řekne: „Bože, vždyť v té zbroji ani neumím chodit. Když se proti mně všichni spikli a postavili, co jsem?“ David říká Saulovi: „Koho honíš? Blechu? Psa?“⁵ Přiznejme si, kdo doopravdy jsme z pohledu tohoto světa. To je první krok posílení se v Hospodinu. Kdy člověk řekne: „V sobě nemám nic. Ale...“ A v tom „ALE“ je sláva povstání. Sláva, která mě nejenom pozvedne na nohy, ale pozvedne mě na Hospodinovy nohy. To musíme dělat a musíme se to naučit. Musíme si na to přivyknout. Haleluja!

Někdy si stěžujeme nebo naříkáme na různé těžké okolnosti, které přicházejí do našich životů. Ale to je trénink a příležitost pro nás naučit se v každém takovém okamžiku, jak s tím naložit. Můžu nechat umřít kus svého sebevědomí a svých ambicí a znova se naučím povstat, obmýt svoji tvář a vyznám: „Možná padnu, ale Hospodin stojí. Věřím, že mě Bůh povolal, abych činil tyto věci. I kdyby se proti mně všichni spikli, i kdyby se proti mně postavil celý svět a i kdybych nakonec toho Goliáše neustál, tak to nic nemění na tom, že jsem Hospodinův a že Bůh žije.“ Amen?

⁵ 1. Samuelova 24:15 – „Na koho to jen vytáhl král Izraelský? Koho to honíš? Psa mrtvého, blechu jednu.“

Můžu se opřít o toto slovo, principy a zaslíbení, které Bůh dal, protože to je jediná karta, se kterou hrají. Vsadili jsme všechno na jednu kartu. Pokud pořád hrajete s několika kartami, tak se v těchto momentech musíte rozhodnout. Jestli máte otevřená zadní dvířka do světa pro případ, že by to náhodou s Hospodinem nevyšlo, tak tu hru neuhrajete. Nemůžete hrát se dvěma kartami. Když rozdáte karty, řeknete: „Tak dobře, risknu to. Buď, anebo.“ Pokud Bůh není, tak jsem to prohrál. Smířil jsem se s tím, že jsem celý život prohrál a udělal zásadní chybu. Investoval jsem do bláznovství. Proto Pavel říká: „Není-li Boha, tak jsme neubožejší ze všech lidí.“⁶ Honíme se za přízrakem a za něčím, co není. Investujeme energii, sílu, finance a naději do něčeho, co není. Rozumíte mi? A proto se někdy lidé bojí spolehnout na Hospodina. „Co když to nevyjde?“ Amen?

Ale pokud věříme v Boha a získáváme zkušenosti, když se na Něj spolehne, tak zjistíme, že to vychází. A že nezáleží na tom, co se děje. Říkáte: „I kdybys mě zabil, tak Tě budu milovat.“ Najednou zjistíte, že hodnoty, kterým věříte, a chůze s Bohem jsou schopny obstát. A v tom se můžete posílit a říct: „Bratři, nevím, proč to Bůh dopustil a proč nás Bůh takhle zkouší. Neznám důvod, proč nás sráží na kolena ani proč nám vzali naše ženy a děti. Ale vím, že věci, kterým věřím, platí navzdory.“ Amen?

Nebo se můžete rozhodnout začít o všem pochybovat. A za chvíli se budete válet tam, kde se válí oni. Začnete zpochybňovat svoji chůzi s Bohem a celá vaše víra je najednou nejistá. Najednou zjistíte, že vám síla ubývá a ubývá a ubývá. Nebo naopak řeknete: „I kdybych všechno ztratil a nic se mi nepovedlo, Bože, Ty víš, proč jsem to dělal. I kdybych připustil, že jsem Tě špatně slyšel a úplně celé se to sesypalo kolem mě, tak pokud to přežiji, vyhrabu se z toho a začnu stavět znova.“

To je síla, kterou Bůh chce, abychom měli. Abychom se naučili bojovat v Hospodinu a posílit se v Hospodinu. Kde to David vzal? Vzal to v přesvědčení, že věřil tomu, kvůli čemu se nám někdy lidé vysmívají. „Čemu to věříte? Jakým báčorkám to věříte?“ Amen? „Kdo že to jste, ha ha, synové Boží?“ Ale David věřil na základě zkušenosti, povolání a pomazání, které měl. Věřil, že Bůh ho nedovedl na toto místo, aby ho ponížil. A pokud ano, tak jenom proto, aby vyvýšil svoje jméno. Aby ho něco naučil a vyvýšil svoje principy. Aby David věděl, že jsou platné, že

⁶ 1. Korintským 15:19 – „Jestližeť pak v tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější jsme ze všech lidí.“

pořád platí. A pokud někdo udělal něco špatně, tak to není Hospodin. Proto i kdyby se mi celé dílo sesypalo, tak se znova můžu obrátit k Němu a znova můžu jít s Ním. Až do stavu, že kdybych zemřel, tak můžu znova povstat a stejně chodit s Bohem. Amen?

To je ta naděje, kterou máme v Kristu. To je způsob, jakým musíme chodit. A co k tomu potřebuji? Potřebuji mít mysl upřenou na Hospodina. Nemůžu se neustále zabývat svými věcmi, protože potom, když přijde první těžká situace, budu hned přemýšlet nad přirozenými věcmi. Snažit se věci vyřešit přirozeně. Potřebuji se naučit chodit s Bohem. Dívejme se na to, co se děje v duchu. Protože někdy, když děláme přirozené věci, nevidíme duchovní boj a záměr. Ale víte, že po celé generace probíhá obrovský duchovní boj? Moje žena se nedávno ptala: „Proč se dějí věci, které se dějí? Třeba v politice, ve smyslu národ proti národu. O co lidem jde?“ Lidé jsou v tom jakoby „nevinně“. Není to úplně pravda, protože lidé pochopitelně mají svůj díl, svoje ambice a touhy. Ale co se stalo na počátku? Pojdme se podívat do Genesis.

V Genesis se píše, že na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Genesis, 1. kapitola: „*Země pak byla nesličná a pustá.*“ Víme, že fráze „byla nesličná a pustá“ je v hebrejštině slovo „hajatha“, které říká: „země pak stala se nesličnou a pustou“. Stala se nesličnou a pustou poté, co na ni přišel a padl ďábel a třetina jeho andělů. Amen? Mezi prvním a druhým veršem Genesis se stala spousta věcí, které nám Bůh potom říká někde jinde v Písmu, například v Izaiáši. Boží slovo nám říká, že země se stala nesličnou a pustou. Nemáte ze země takový pocit? Jako kdyby tak zůstala až do dnešního dne. Podívejte se na historii, na království, dnešní dobu a na zemi jako takovou. Nemluvím o tom, že příroda není krásná, protože je. Ani nemluvím o tom, že někteří lidé nejsou požehnáni, protože jsou. Nechci vám brát iluze, ale když někdy procestujete zemi aspoň na mapě nebo v encyklopedii anebo nějakém pořadu, uvidíte bídu. Neuvěřitelnou bídu, která nebyla jen v 15. století, 2. století nebo 3000 let před Kristem. Je úplně jedno, kam cestujete, bídu uvidíte i dnes. Říkáte si: Kde se bere ta neuvěřitelná nesličnost a pustota? Kde se to v lidstvu bere?

Nevím jak vy, ale jsou věci v mém životě, se kterými musím jednat. A existují věci, nad kterými nemusím zvítězit, protože jako kdyby můj charakter v tom nebyl pokřivený. Například vražda nebo násilí. Nemusím překonávat touhu vraždit nebo být násilný. Ale někteří lidé v sobě mají násilí. Když si představím, že bych měl fyzicky ublížit člověku, tak se ve

mně všechno přičítá. Víte, co myslím? Něco ve mně křičí: „To není možné!“ Nedovedu si to představit, ale na světě jsou tisíce a miliony lidí, kteří se ničí a ubližují si. Proč to je a kde to vzali? Jak můžete přikázat dětem, aby byly vojáky? Nemyslím nějaký spravedlivý způsob, který má smysl a potřebu, jako policajt, aby někoho chytil, nebo voják, aby bránil zemi. Ale touha jít, někomu ublížit a nad někým mít vládu? Toužíte mít nad někým vládu? Já bych chtěl požehnat. Nerozumím důvodu, proč bych měl chtít vládnout nad lidmi. Dejte mi 700 lidí a 1000 lidí a milion lidí... a dál? Víte, co myslím? Možná je vám to stejně cizí jako mně. Netoužím, ku příkladu, být americkým prezidentem. Zajímalo by mě svézt se v letadlu Air Force One, vidět, jak to technicky funguje. To je zajímavé a zdálo by se mi to dobré, ale pocit, že jsem „někdo“, mě neoslovuje. Přesto jsou na světě tisíce lidí a celé národy, kteří mají tuto potřebu. Kde ji vzali? Vzali ji od Heylela. Co se stalo? V Bibli se píše, že země se stala nesličnou a pustou. Proč? Podívejme se do Izaiáše, nepletu-li se, do 14. kapitoly. Kéž Bůh otevře naši mysl k porozumění. Ve 14. kapitole 12. verš: *„Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifere...“* Mimochodem, víme, že v hebrejském originálu není Lucifer, ale Heylel. Tedy: *„Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó Heylele v jitře vycházející? Poražen jsi až na zem, ještěs zemdlíval národy.“* Heylel, jeden z archandělů.

Které znáte archanděly? Známe tři: Michaela, Gabriela a Heylela. Heylel byl jedním z tří archandělů. Co v Bibli znamená trojka? Znamená dokonalost. Plnost. Víte, co znamená třetina? Dokonalá část, dokonalý díl. V Bibli je třetina často používána ve smyslu plnosti dílu. S Heylelem odpadla třetina andělů, která u Heylela reprezentuje plné nebo dokonalé odpadnutí. A Heylel je také třetina z archandělů. Když Heylel padl na zem se vším, co je, co byl, a vším, co chtěl, tak se stal bídňější nad všechny národy a mdlejší nad všechny národy. O tom mluví tyto verše: *„Jsi podřat, až jsi padl na zemi.“* Co se píše v dalším verši? *„Však jsi ty říkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolicí svou, a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnoční.“* Co to je? Jaká to byla touha? Chcete si někdo vzít židličku a posadit se tam někde nahoru? O tom ten verš asi nemluví, že? Co reprezentují hvězdy v Bibli? Syny Boží? Boží syny. Víte, že celý Boží příběh je napsaný ve hvězdách? S dětmi si udělejte hezký program na večer, zajděte si do planetária. Byli jsme tam s rodinou, je to pěkné, něco se naučíte, pochopíte, uvidíte. Kouknete se dalekohledem na hvězdy a na měsíc. Ve hvězdách je napsán Boží příběh. Bůh to tajemství skryl do hvězd, víte to? Kdo ten

příběh umí číst, může z něj vytáhnout zajímavé věci. Třeba evangelium. Mudrcové, moudří mágové, věděli přesně, kam mají jít. Víte, že to byla hvězda? Dovedete si představit, že existuje hvězda, která má za úkol ukázat na jeden dům v Betlémě? Na jednu chatrč, chaloupku? Dovedete si to představit? Astronomové by vám řekli, kolik milionů světelných roků anebo kilometrů je hvězda vzdálena. Hvězdy jsou neuvěřitelně daleko. Jaká je jejich velikost v porovnání s námi a s nějakou stájí v Betlémě?

Rozumíte tomu, jak veliký je Bůh, že vložil svůj příběh do hvězd? Že tam je a dal by se z nich vyčíst? Hvězdy chodí podle Božího způsobu. Jak daleko je od nás nejbližší hvězda? Proxima Centauri. Tři celé dvacet šest světelných let? Tak si to někdo rychle spočítejte. Jaká je rychlost světla? Tři sta tisíc kilometrů za vteřinu. To vynásobte minutou, hodinou, dnem a rokem a ještě 3,26. A to je ta nejbližší hvězda. Vezměte si všechny ostatní a fakt, že Bůh do nich schoval sám sebe. Bůh hvězdy postavil tak, že je v nich schované evangelium a celý příběh. Proč to říkám? Co reprezentují hvězdy? Boží syny. Představte si, že Bůh to udělal jenom proto, aby zjevil veškeré tajemství o Božích synech. Bůh se celý vložil do Božích synů. Kdybyste uměli číst a chodit s nimi, tak z nich vyzískáte Boží tajemství. Budou to Boží synové, kteří povedou svět. Amen? Boží synové budou zvěstovat evangelium, zvěstovat Boha a ukazovat Boha. Jedna hvězda by to pro Boží bohatost nezvládla. Ale hvězdy jako celek dávají a mají dávat obraz Boha a Jeho záměru. Podobně, jak se zpívá v písničce: „To nebe vypráví příběh“, tak Boží synové jsou ztělesněním Boha. Víte, Bůh nepostavil sebe na jednu stranu, a lidi na druhou, ale Bůh vložil sebe do člověka. Amen? Bůh vložil sebe do lidí a do lidských duší. Chce se tam vložit tak, aby když půjde On, šli i Boží synové. Ne jako jednotlivci, ale jako národ. A v nich uvidíte Boha. Kdybyste dokázali vzít panáčky a jejich duše a postavit je do mozaiky, uviděli byste jiný obraz. Bůh vložil sám sebe do hvězd, do Božích synů. Heylel chtěl stát na místě, kde by si postavil svůj trůn nad nimi, kde by vládl Božím synům. To byla jeho ambice. Nešlo mu o to, aby byl hvězdářem... ☺ „*Však jsi ty říkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného...*“ To hlavní není, že to jsou hvězdy silného Boha, ale že Heylel se chtěl nad ně postavit. „...*vyvýším stolicí svou, a posadím se na hoře shromáždění.*“ Jaká je to hora? Hora Sion. Má vůbec někdo právo sedět na trůnu a nad Božími syny? Má vůbec někdo právo sedět na Sionu? „Jeden.“ „Jeden“, je to tak? To znamená, že ambice Heylela byla, že bude

mít pod sebou lidi a že zastane místo Kristovo, místo krále. Jednoho krále. A teď si představte, že Heylel padl a byl svržen na zem.

Jsme zpátky v Genesis v 1. kapitole, kde se píše: „*A země stala se nesličnou a pustou.*“ Převrácená ambice, která zaváněla něčím zbožným. Do dnešního dne se nám tyto principy pletou. Když vidíme převráceného krále, opovrhujeme královstvím. Ale princip království i krále je z Boha. Ten způsob je však nesličný a pustý a ve skutku převrácený. Je vládnutí silnou pravicí dobré? Ano, určitě. Ale když se dnes podíváte, tak uvidíte, jak je to nesličné a pusté, protože je z toho vyjmut Boží charakter a způsob. Boží spravedlnost z toho byla vyjmuta a zůstává jen bídná země. Pokud nám Bůh otevře oči, tak uvidíme, v jaké bídě je země. Nejenom v jaké je bídě, ale jaký měla potenciál a jaký potenciál a naději stále má. Bůh utrpěl ztrátu. Pro svoji spravedlnost a svrchovanost nezasáhl, ani zemi neschoval, nechal ji být. Bůh může jedním slovem s námi skončit. Jako já můžu vzít nějakou rozdělanou věc a zmuchlat ji, jako děti můžou vzít namalovaný obrázek a zmuchlat ho. Kdyby Bůh chtěl, tak to tady zmuchlá a postaví si něco nového. Bůh je Bůh.

Boží slovo říká v Janovi, že tma nebyla schopná pohltnout a pojmout světlo.⁷ Tma nebyla dostatečně veliká, aby ho zajala. Dábel zuří, protože ví o lidu, který v sobě má potenciál. Uprostřed nesličnosti a pustoty je lid s potenciálem. Potenciál není záruka, protože víme, že hvězdy padly. Hlavní důvod, proč d'ábel zuří, je, že Boží lid má potenciál rozhodnout se. Dábel se snaží zbavit nás naší svobodné vůle a místo ní nám dát závislost na spoustě jiných věcí. Svobodná vůle, kterou máte v každý okamžik, je nesmírně důležitá v kontextu příběhu stvoření. Je důležitá i v kontextu boje, kdy se země stala nesličnou a pustou. Protože když d'ábel padl na zem, jeho ambicí bylo vládnout hvězdám, vládnout nám. Otázkou je, jestli se stanu jedním z těch, skrze které on bude vládnout a do kterých se obtiskne. Poskytnu mu útočiště, svoji duši, svoje tělo, způsob přemýšlení, mysl a duši, aby se do nich obtiskl? Anebo jsem se rozhodl, že využiji semene (slova) a síly, které do mě byly vloženy?

Símě ví, co má dělat. Jestli chcete vědět něco o jabloni, zeptejte se semínka, protože ví všechno. Ví kdy, co a jak. Kdybyste z něj tu informaci uměli vyříznout, tak tam je. Veškerá. Símě – Kristus, který je vložen do nás, zná konečný produkt. Ví, že má vypůsobit Krista. Jediné, co

⁷ Jan 1:5 – „A to Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.“

k tomu potřebuje, je, abyste ho nechali a dali mu prostor, aby přineslo ovoce ve svůj čas. Váš úkol je o semínko se dobře starat. Ale nejdřív se musíte rozhodnout, čím obraz chcete mít a kým chcete být. Jestli chcete dopustit, aby se do duše obtiskoval ďábel hlouběji a hlouběji v různé formě. Ne nutně jako násilí, možná jako náboženství. Anebo řeknete: „Ne, Bože, to je příliš vzácný materiál. Ne proto, co jsem, ale proto, kým mohu být v Tobě. Budu s Tebou stát a bojovat a dávat Ti plné právo a moc, abych byl hvězdou poddanou Tobě. Hvězdou, která bude plně poddaná Kristu, do které se obtiskne Ježíš Kristus a s Ním sám Bůh do charakteru a povahy Boží.“ Najednou se stávám Božím synem, který má jméno změněné po Bohu, a vytrhávám se z nesličnosti a pustoty. Najednou jsem neslučitelný s tímto světem. Nemůžete svět milovat, protože to nedává smysl. Najednou chápete, jak moc to nedává smysl, že? Vytrháváme se z nesličnosti a pustoty a začínáme formovat lid. Jako Tělo Kristovo se sejdem a říkáme si: Podívej, tady je někdo další, kdo se rozhodl, že nechce dopustit světu, aby ho formoval, ale chce se poddat Bohu. Čím víc se přibližují poslední dny, stojíme uprostřed jakýchkoliv okolností a posilňujeme se v naději Kristově.

V posledním čase dozraje národ. V Božích synech se obtiskne plnost Kristova. Dojdeme do plnosti věku Ježíše Krista jako Tělo Kristovo. Proto tady stojím a toto říkám. A pokud máte uši nastavené a slyšíte to, tak v tuto chvíli se vaše duše formuje blíž k tomu záměru. Až se zformuje v plnosti, tak se do našeho čela postaví Ten na bílém koni v bílém rouše a povede nás tam, kde porazíme nesličnost a pustotu a vyženeme ďábla z nebe, ale i ze země. Amen? A porazíme i samu smrt. Porazíme smrt, která má mnoho tváří. My známe jednu tvář. Ale existuje smrt uprostřed života, která může být i v našem životě. Amen? Porazíme a vyženeme z našich životů nesličnosti, dobrovolně se vzepřeme tomu zlému a tomuto světu a půjdeme kupředu prohlašujíc spravedlnost. Bůh dokoná svoje dílo v tvoření člověka. A tak se ptejte sami sebe, kde stojíte a kde chcete stát. V čemkoli, co děláte – v práci, v plození dětí, ve školách mějte na mysli věčný obraz. Protože jenom s tím obrazem všechno dává význam a smysl. Potom budete vědět, co máte činit, a co činit nemáte. Přeji vám dobrou volbu.